

Sokken

Het is op een donderdagmorgen in december als mevrouw Zwart mij belt. Ze is van streek omdat ze die nacht over haar boosaardige dochter heeft gedroomd. En tot overmaat van ramp heeft ze ook nog buitengewoon koude voeten gehad. Ze vroeg me of ik misschien een paar geitenwollen sokken voor haar zou kunnen aanschaffen. Niet al te duur, maar wel van goede kwaliteit.

Mevrouw Zwart staat er alleen voor. Ze is weduwe en heeft geen contact meer met haar enige dochter. Vorig jaar heb ik een testament voor haar gemaakt. Aan het einde van ons gesprek nodigde ik haar uit om mij maar te bellen als ik weer eens iets voor haar zou kunnen betekenen. Dat aanbod heeft ze bepaald niet in de wind geslagen...

Met enige regelmaat belt mevrouw Zwart mij voor allerlei zakelijke akkefietjes. Rekening houdend met haar versleten knieën en haar schamel weduwepensioen, handel ik die bij haar thuis, tegen een gematigd tarief voor haar af. Als dank krijg ik na afloop dan een banaan voor onderweg of een zelf geregen koord van roze zeepjes die je kunt gebruiken als geurvretter op het toilet.

Ik realiseer mij dat ik me geen arsenaal van klanten als mevrouw Zwart kan veroorloven. Ons kantoor is onder druk van crisis en concurrentie in de overlevingsstand gesprongen. De ene kant is ontaard in een soort aktenfabriek en de andere kant werkt op basis van uurtje-factuurtje. Aan die strategie heb ik mijn baan te danken; dat realiseer ik mij heel goed. Toch is het juist mevrouw Zwart die mij een rijk gevoel geeft; zij tovert een glimlach op mijn gezicht.

Nog diezelfde donderdag heb ik – na werktijd – geitenwollen sokken voor mevrouw Zwart gekocht en langs gebracht. De volgende dag belde ze verheugd naar kantoor, om te zeggen dat ze zo heerlijk geslapen had.

Kano

Drie kandidaat-notarissen schrijven bij toerbeurt de Kanocolumn. Elke maand doet een van hen verslag van de belevenissen en ervaringen als kandidaat-notaris. Om vrijuit te kunnen schrijven, ondertekenen ze de column slechts met 'Kano'.